

Arrest

**nr. 88 121 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 mei 2005 het Rijk binnen en diende op 22 november 2011 een asielaanvraag in. Op 7 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de minderheidsgroep Bawara (< Bantoe). U was moslim van geboorte, maar bekeerde zich tot het christendom.

Op 21 januari 2000 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 26 april 2000. U ging niet in beroep tegen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 22 april 2005 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 28 april 2005. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. In 2005 vroeg u regularisatie aan onder een valse naam en werd u geregulariseerd op naam van Y. R. S. (° 5 juni 1988 te Mogadishu). Op 28 september 2010 werd u naar de gevangenis gestuurd alwaar u 6 maanden diende te zitten omwille van drugsdelicten. Na uw vrijlating was uw Belgische verblijfsvergunning verlopen.

Op 22 november 2011 diende u een derde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 6 december 2011) en het Commissariaat-generaal (dd. 3 april 2012) blijkt het volgende. U verklaarde op 5 juni 1985 geboren te zijn in Mogadishu en in de wijk Nambar Afari gewoond te hebben. Uw vader, M. Y. A. werd in 1989 gedood omwille van zijn behoren tot de etnische groep Bantoe. Uw vader werd gedood door onbekenden doch mogelijks door leden van een islamitische groepering mogelijks Al-Shabaab. Na de moord op uw vader vluchtte u op 4-jarige leeftijd, in 1989, samen met uw moeder en tweelingbroer, G. H. Y., naar Kenia. Jullie vestigden zich in de wijk Eastleigh, te Nairobi (Kenia). U volgde onderwijs in katholieke scholen, besloot u te bekeren tot het christendom en liet u in ongeveer 1994 dopen. In 1998 – mogelijks april 1988 - werden u, uw moeder en tweelingbroer, G. H. Y. gearresteerd in jullie woning door de Keniaanse politiediensten omwille van het feit dat jullie illegaal verbleven in Kenia. Jullie werden samen met andere Somalische vluchtelingen op een bus gezet en gedeporteerd naar Somalië. De bus dropte u, uw moeder en tweelingbroer, G. H. Y., in Mogadishu alwaar jullie zich wederom vestigden in de wijk Nambar Afari. In 1998 kwam een islamitische groepering - vermoedelijk Al-Shabaab - naar uw woning. Er werd aan uw moeder gevraagd waarom ze van u en uw tweelingbroer, G. H. Y., christenen gemaakt had. Vervolgens werden u en uw tweelingbroer, G. H. Y., gezegd dat jullie ingelijfd zouden worden als kindsoldaten. Uw moeder werd doodgeschoten en u en uw tweelingbroer, G. H. Y., konden wegvluchten. In 1999 – vermoedelijk maart 1999 – besloten u en uw tweelingbroer, G. H. Y., Somalië te verlaten. Jullie reisden ongeveer 6 dagen met bussen en vrachtwagens en arriveerden vervolgens in Mombassa (Kenia) alwaar u ongeveer 3 of 4 maanden verbleef. In augustus 1999 nam u in Mombassa (Kenia) een schip. U arriveerde in januari 2000 in de haven van Antwerpen (België).

B. Motivering

Er dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen die u in het kader van uw derde asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 april 2000 een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen. U ging echter niet in beroep tegen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken hetgeen toch beschouwd kan worden als een gebrek aan interesse ten aanzien van de door u ingediende asielaanvraag.

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten.

Ten eerste laat uw geografische en socio-politieke kennis over het Mogadishu in het bijzonder en Somalië in het algemeen te wensen over.

Zo verklaarde u dat uw moeder u vertelde dat uw vader, M. Y. A., in 1989 gedood werd in de oorlog in het Medina-district te Mogadishu (p. 4). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u hierop vroeg “Weet u wie uw vader doodde?” (p. 5) repliceerde u niet te weten wie uw vader doodde maar dat de daders mogelijks van Al-Shabaab waren (p. 5). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u hierop vroeg “Wie vocht in Somalië in 1989 toen uw vader werd gedood?” repliceerde u onder meer “Dat weet ik niet” (p. 5) en “Dat werd me niet verteld” (p. 5) Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens vroeg “Wie vocht in Medina in 1989 toen uw vader werd gedood?” (p. 5) repliceerde u “De

president werd weggestuurd, de oorlog begon, er was gewoon oorlog, ik weet echt niet welke mensen vochten in die tijd” (p. 5). De vaststelling dat uw vader een dodelijk slachtoffer was van deze oorlog doch dat u klaarblijkelijk niet kan toelichten wie precies vocht in 1989 is hoogst bevreemdend. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er van Al-Shabaab in 1989 nog geen sprake was (zie informatie in administratief dossier). Vervolgens wijzigde u uw verklaringen herhaaldelijk en stelde u achtereenvolgens dat Al-Shabaab sinds 1989 vocht (p. 6) en dat Al-Shabaab sinds 1998 of 1999 in Mogadishu vecht (p. 6 en 9 en 10) hetgeen geheel ingaat tegen informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt die stelt dat Al-Shabaab pas in 2004 werd opgericht en pas in 2006 bekendheid kreeg (zie informatie in administratief dossier). Hoewel u vervolgens beweerde dat de president ten tijde van de uitbraak van de burgeroorlog weggestuurd werd of het land verliet (p. 5) kon u aanvankelijk niet toelichten wat de naam (p. 5) noch de clan (p. 7) van deze president was hoewel u na de pauze wist dat het om president Siad Barre ging (p. 14) doch nog steeds zijn clan niet kende (p. 14). U kon vervolgens niet toelichten waarom deze president vertrok (p. 6) noch wie deze president precies verjoeg (p. 6). In dit verband beweerde u dat er rebellen waren (p. 6), dat er oorlog was (p. 6) doch dat u niet weet of het al dan niet een tribale oorlog was (p. 6) en dat Somalië sinds de jaren '80 nooit meer oké was (p. 6). Bovendien situeerde u de uitbraak van de oorlog in Somalië verkeerdelijk vóór uw geboorte (p. 6), meer bepaald vóór het jaar 1985 (p. 6) hetgeen ingaat tegen informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie informatie in administratief dossier). U verklaarde in dit verband dat de president verjaagd werd in 1980 of 1982 (p. 6) en dat vervolgens islamitische groeperingen Mogadishu en het land wilden controleren (p. 6) hetgeen niet overeenkomt met de werkelijkheid (zie informatie in administratief dossier). Ondanks het feit dat u beweerde dat uw moeder u verhalen vertelde over de oorlog (p. 6) kon u niet toelichten welke rebellengroepen, milities, krijgsheren of clans vochten in het begin van de Somalische burgeroorlog (p. 6). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens vroeg “Kent u naast Al-Shabaab andere groeperingen, krijgsheren, milities of rebellenbewegingen die vochten in Somalië sinds de uitbraak van de burgeroorlog tot nu?” (p. 8) maakte u gewag van milities die wegblokkeringen opstellen (p. 8). U kon echter geen enkele militie benoemen noch kon u namen van leiders van milities benoemen (p. 8) hetgeen toch erg pover is. Wanneer u gevraagd werd tegen wie Al-Shabaab precies vocht (p. 9) repliceerde u aanvankelijk “Ze brandden kerken plat” (p. 9) waarna de interviewer van het Commissariaat-generaal u de vraag opnieuw stelde u repliceerde “Ik weet enkel dat ze kerken plat branden, dat ze kindsoldaten rekruteerden en organisaties die het christendom verspreiden vervolgden” (p. 9) hetgeen toch weinig genuanceerd is. Hoewel u verklaarde dat u van 1998 tot 1999 in Mogadishu woonde (p. 8 en 13) verklaarde u enerzijds niet te weten welke groeperingen, milities, krijgsheren en rebellengroepen vochten in 1998 en 1999 in Mogadishu (p. 9) hoewel u anderzijds – verkeerdelijk - beweerde had dat Al-Shabaab in Mogadishu vocht in 1998 en 1999 (p. 10) (cf. supra). U verklaarde vervolgens samenvattend dat u enkel weet dat Al-Shabaab in 1998 en 1999 in Somalië vocht (p. 10) doch dat u geen andere groeperingen, milities, krijgsheren of rebellengroepen bij naam kent die in 1998 en 1999 in Somalië vochten (p. 10). U verklaarde voorts naast de islamitische groepering Al-Shabaab geen andere islamitische groeperingen bij naam te kennen (p. 11). U verklaarde niet te weten of Al-Shabaab vroeger andere namen droeg (p. 16), kende geen leiders van Al-Shabaab bij naam (p. 16). U kon voorts slechts één president in de geschiedenis van Somalië bij naam noemen, meer bepaald Siad Barre (p. 14) en u kon geen enkele minister in de geschiedenis van Somalië benoemen (p. 14) hetgeen toch merkwaardig is indien u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. Hoewel u verklaarde dat uw vader gedood werd in het Medina-district te Mogadishu (p. 5) en uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Mogadishu opgedeeld is in 16 districten (zie informatie in administratief dossier) kon u naast het Medina-district geen enkel ander district in Mogadishu correct bij naam noemen (p. 8-9) hetgeen toch merkwaardig is. U kon voorts niet toelichten in welk district uw wijk, Number Afar, precies gelegen was (p. 9) hoewel u klaarblijkelijk wel wist dat de wijk Number Afar niet in het Medina-district gelegen was (p. 9). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u de termen ‘Hodan’ en ‘Hamarweyne’ opwierp (p. 16) verklaarde u nog nooit gehoord te hebben van Hodan (p. 16) en beweerde u verkeerdelijk dat Hamarweyne de naam van een stam is (p. 16) hetgeen toch erg merkwaardig is (zie informatie in administratief dossier). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u herhaaldelijk vroeg naar namen van steden of dorpen in de buurt van Mogadishu (p. 13) noteerde u onder meer Afgowe (sic), Ambulance, Balawa (sic), Jirip (sic) en Kismayo (zie informatie in administratief dossier). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat Ambulance onvindbaar is op de kaart en dat Afgoooye, Barawa, Jilib en Kismayo op respectievelijk 50 km, meer dan 150 km, ongeveer 350 km en meer dan 450 km verwijderd liggen van Mogadishu (zie informatie in administratief dossier). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens vroeg of u namen kon geven van dorpen die dichterbij gelegen zijn bij Mogadishu dan de door u opgenoemde plaatsen (p. 14) repliceerde u van niet (p. 14). U kon

voorts geen andere kleine dorpen of steden benoemen die zoals Mogadishu aan zee gelegen zijn (p. 14) en u kende geen rivieren in Somalië bij naam (p. 14).

Ten tweede blijkt uit uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw clankennis over uw eigen clan alsook uw algemene kennis van het Somalische clansysteem bijzonder beperkt is.

Zo verklaarde u tot de minderheidsgroep Bantoe te behoren (p. 7). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vroeg wie de groeperingen, mensen of clans waren die vochten tegen de Bantoe (p. 7) repliceerde u eerder onvolledig dat de islamitische groeperingen tegen de Bantoe vochten (p. 7). U beweerde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw vader Bawara (sic) (in feite Barawa) was en dat Bawara tot de etnische groep Bantoe behoort (p. 10). U kon vervolgens de persoonlijke subclans van Bawara waartoe u behoort niet toelichten (p. 10) noch slaagde u er in clans of stammen te benoemen die verwant zouden zijn met Bawara (p. 15). U kon evenmin in het algemeen subclans van Bawara benoemen (p. 15). U beweerde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw moeder Bajuni was en dat Bajuni tot de etnische groep Bantoe behoort (p. 10). U kon echter geen enkele subclan van Bajuni bij naam noemen (p. 15). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens vroeg "Welke clans of etnische groepen vochten gedurende de burgeroorlog in Somalië tegen elkaar? Vanaf de uitbraak van de burgeroorlog tot op vandaag?" (p. 7) repliceerde u louter "Arbigan"(p. 7) hetgeen u ook op deze wijze neerschreef (zie informatie in administratief dossier). Uit uw hieropvolgende verklaringen blijkt dat de Arbigan een stam zouden zijn (p. 7), dat de Arbigan aan de macht wilden komen (p. 7) en dat de Arbigan in de meerderheid zijn (p. 7) hoewel uit de uitgebreide landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt geen enkele clan, stam of etnische groep voorkomt die de naam "Arbigan" zou dragen laat staan dat zij de meerderheid zouden vormen of de macht zouden hebben willen grijpen. U kon aanvankelijk niet toelichten tegen wie de zogenaamde Arbigan dan wel zouden gevochten hebben (p. 7) hoewel u later beweerde dat de Arbigan vochten tegen de Habir/Hibir (p. 10). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vroeg welke clans in 1998 en 1999 in Mogadishu vochten verklaarde u, naast de Arbigan die tegen de Habir/Hibir vochten, niet meer clans die vochten in 1998 en 1999 te kunnen benoemen (p. 10) hetgeen toch merkwaardig is gezien u in die periode in Mogadishu woonde. U verklaarde vervolgens geen namen van clans te kunnen benoemen die in Somalië vochten gedurende de burgeroorlog (p. 16). Wanneer u herhaaldelijk gevraagd werd welke clans of stammen in hoofdzaak in Mogadishu wonen (p. 14) verklaarde u het niet te weten (p. 14). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens vroeg welke clans er in hoofdzaak in Somalië wonen (p. 15) noteerde u Bajuni, Bawara (sic), Wabantu, Narood (sic) Arbigan (sic) en Hibir (sic) (zie informatie in administratief dossier) en voegde u er aan toe er niet meer clans in Somalië te kennen (p. 15). De vaststelling dat u klaarblijkelijk niet eens de voornaamste clans in Somalië correct kan benoemen (zie informatie in administratief dossier) doet toch wenkbrauwen fronsen. Wanneer de interviewer u vroeg om de clans of stammen te benoemen die de taal Somali spreken verklaarde u die niet te kunnen benoemen (p. 15). Uw quasi onbestaande kennis ter zake is zeer frappant in de Somalische context gezien het clansysteem in Somalië determinerend is voor de opbouw van de samenleving en de groepsidentificatie met de clan en de daarmee gepaard gaande loyaliteit de kern vormen van de sociale organisatie (zie informatie in administratief dossier).

Uit voorgaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Tot slot kan worden opgemerkt dat de diverse tegenstrijdige verklaringen die u voor de Belgische autoriteiten aflegde in verband met cruciale gegevens zoals uw identiteit, naam, geboortedatum en verblijfplaatsen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven verder op de helling zetten.

Zo verklaarde u dat u aan de Belgische politiediensten (p. 2-3) alsook in het kader van uw regularisatieprocedure (p. 3) verklaarde Y. R. S. te heten (p. 3) en geboren te zijn op 5 juni 1988 (p. 3) hoewel u in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag nochtans beweerde had M. A. L. te heten (zie informatie in administratief dossier) en geboren te zijn op 10 augustus 1982 (zie informatie in administratief dossier). In het kader van uw derde asielaanvraag beweerde u nog steeds M. A. L. te heten edoch u verklaarde tijdens uw derde asielaanvraag echter geboren te zijn op 5 juni 1985 (p. 3). Daarnaast had u in het kader van uw eerste asielaanvraag herhaaldelijk beweerde dat u Somalië verliet op 15 oktober 1999 en in Kenia verbleef van 15 oktober 1999 tot 16 januari 2000 (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21 januari 2000, punt 24 en punt 42). U maakte tijdens uw eerste asielaanvraag nergens melding van het feit dat u al eerder reeds 9 jaar in Kenia zou gewoond hebben noch van het feit dat u in 1998 gedeporteerd zou zijn van Kenia naar Somalië (zie informatie in administratief dossier). Ook tijdens uw tweede asielaanvraag maakte u nergens gewag van het feit dat u sinds u 4 jaar oud was – in 1989 – tot 1998 in Kenia zou

gewoond hebben. Meer zelfs, ook tijdens uw tweede asielaanvraag maakte u geen gewag van een deportatie van Kenia naar Somalië in 1998 (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28 april 2005). Deze vaststelling roept het vermoeden op dat u tijdens uw derde asielpcedure klaarblijkelijk een verhuis op 4-jarige leeftijd alsook een jarenlang verblijf in Kenia (van 1989 tot 1998) en een deportatie in 1998 opdyste in een poging uw lacunaire kennis over Somalië te verdoezelen. Hoewel u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag (dd. 3 april 2012) beweerde dat uw vader Bawara (sic) was en dat uw moeder Bajuni was (p. 10) blijkt dat u eerder geheel andere verklaringen aflegde. Zo blijkt uit uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw derde asielaanvraag dat u beweerd had uw etniciteit/afkomst niet te kennen (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 december 2011, punt 6 d) en ook in de door u ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag noteerde u op 6 januari 2012 de etnische afkomst van uw beide ouders niet te kennen (zie vragenlijst Commissariaat-generaal dd. 6 januari 2012 punt 2.8). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens opwierp "U zei tijdens uw eerdere gehoren de exacte clan of stam van uw vader noch uw moeder te kennen?" (p. 10) repliceerde u dat u niet veel weet over uw familiegeschiedenis (p. 10), dat u niet lang in Somalië woonde (p. 10), dat u enkel Swahili spreekt (p. 10) en dat u pas in 2005 of 2006 vernam dat uw vader Bawara was en uw moeder Bajuni (p. 10) hetgeen echter niet kan verklaren waarom u in 2011 en 2012 nog steeds volhield de etnische afkomst van uw beide ouders niet te kennen.

Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de gezamenlijke schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg

bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.2. De Raad is niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste en de tweede asielaanvraag. Deze dienden aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Dit belet echter geenszins dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS alle elementen van het administratief dossier mee in aanmerking nemen bij de beoordeling van de nieuwe asielaanvraag. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen. Overigens verbiedt geen enkele wetsbepaling dat in het kader van opeenvolgende asielverzoeken uitgegaan wordt van de gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. De Raad steunt zich aldus op alle elementen uit het administratief dossier en op het verzoekschrift.

3.3. Verzoeker werpt op dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag in 2000 geen beroep indiende tegen de negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij eenvoudigweg niet op de hoogte was van de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen deze beslissing; dat verzoeker geen beroep instelde tegen deze eerste negatieve beslissing, is eerder te wijten aan een gebrek aan kennis omtrent zijn rechten in België dan aan een gebrek aan interesse in zijn asielaanvraag en leidt geenszins tot de vaststelling dat de problemen van verzoeker niet doorleefd zouden zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 20 april 2000 een bijlage 26 *bis* werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 7). Deze bijlage vermeldt op duidelijke en omstandige wijze de redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf genomen werd en geeft tevens uitdrukkelijk aan op welke wijze en onder welke voorwaarden beroep tegen deze beslissing kon worden ingediend. De Raad beklemtoont dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt van de organisatie van zijn verdediging. Niets belette verzoeker om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen met een raadsman van zijn keuze. Verzoeker is dus zelf verantwoordelijk voor het niet instellen van een beroep, wat duidt op een desinteresse, minstens een gebrek aan eenvoudige waakzaamheid.

3.4. De Raad heeft geen rechtsmacht om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden

afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst te meer in het geval dat geen enkel overtuigend identiteitsdocument wordt voorgelegd (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). Deze vragen zijn aldus gericht op het achterhalen van de identiteit en herkomst en het profiel van verzoeker en geenszins om hem in verwarring te brengen, zoals het verzoekschrift voorhoudt. De Raad kan hierbij volstaan met de vaststelling dat verzoeker zijn nationaliteit op geen enkele wijze adstrueert. Integendeel verzoeker stuurt bij de derde asielaanvraag zelf aan op identiteitsverwarring door het gebruik van een valse/nieuwe identiteit, op naam van Y. R. S., geboren op 5 juni 1988 (inschrijving Dienst vreemdelingenzaken op 22 november 2011, vragenlijst op 6 december 2011, vragen 2.1, 2.2 en 2.4). Zijn bedrieglijke houding kan blijken uit de vaststelling dat hij pas na confrontatie met zijn vingerafdrucken toegeeft zich een valse identiteit te hebben aangemeten. Verzoekers algehele geloofwaardigheid is aldus aangetast.

3.5. Verzoeker voert aan dat hij in 1989 slechts 4 jaar oud was en onmogelijk kennis kon hebben van de gebeurtenissen die zich toen hebben afgespeeld. Bovendien is verzoeker zijn land ontvlucht toen hij amper 12 jaar oud was. Het spreekt vanzelf dat hij op deze leeftijd onmogelijk kon weten welke de namen waren van groeperingen, milities, krijgsheren en rebellengroepen, vermits een kind zich op die leeftijd niet interesseert voor politiek. Verzoeker heeft verder de stad verlaten sinds 1998, intussen reeds 14 jaar geleden. Verzoeker is lange tijd ontheemd geweest van zijn eigen stam en eigen bevolking en kent bijgevolg niet de rituelen en kan slechts weinig naburige dorpen of steden opsommen. Verzoeker heeft dan ook geen enkele voeling meer met het clansysteem in Somalië.

3.5.1. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoekers verschoningen en excuses overtuigen allerminst, te meer gezien de bestreden beslissing reeds vaststelde dat verzoekers verhuis naar Kenia en zijn deportatie vanuit Kenia naar Somalië niet kunnen overtuigen, een poging zijn om verzoekers bijzonder lacunaire kennis over Somalië te verdoezelen en verzoeker tijdens zijn eerste en tweede asielaanvraag verklaarde in 1982 geboren te zijn, waardoor hij al 6 à 7 zou geweest zijn toen hij Kenia verliet en 16 à 17 toen hij beweerdelijk opnieuw een jaar in Mogadishu verbleef.

3.5.2. Verder stelt de Raad vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat in de Somalische samenleving genealogische afstammingslijnen vanaf een zeer jonge leeftijd aan kinderen aangeleerd worden en de patriarchale afstamming tot in de details mondeling wordt doorgegeven. Verzoeker woonde samen met zijn moeder en tweelingbroer, zodat hij allerminst aannemelijk maakt deze kennis niet te hebben meegekregen gedurende heel zijn jeugd en adolescentie, waar hij ook woonde. Aangaande verzoekers verklaringen inzake de dood van zijn vader en de omstandigheden hiervan, is evenmin aannemelijk dat verzoeker zich in een later stadium hier niet zou hebben geïnformeerd en al zeker niet wanneer het gezin terugkeerde naar Mogadishu.

3.5.3. Inzake verzoekers bijzonder ontoereikende kennis over Mogadishu kan ook van een jeugdige persoon redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde stad en regio van herkomst. Verzoekers jeugdige leeftijd kan hem niet verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven, zij het door de ogen van een kind. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld die peilen naar bijzonderheden die eenieder die afkomstig is van Mogadishu zou moeten weten. Dat verzoeker niet eens weet dat Mogadishu aan de zee ligt (gehoor p. 14) – wat ook een zesjarige dient te weten – en continu verkeerdelijk naar Al Shabaab verwijst, getuigt van een dermate onwetendheid, dat moet geconcludeerd worden dat verzoekers beweerde herkomst verzonnen voorkomt. Dat verzoeker ondertussen reeds lang weg is uit Somalië kan evenmin gelden als verschoning te meer nu verzoeker op het ogenblik van de feiten 16-17

jaar was. Er mag dan ook worden verwacht dat hij in staat is zijn persoonlijk ervaren gebeurtenissen voldoende duidelijk te vertellen, zeker wanneer hij hiervoor zijn land verliet.

3.5.4. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekers opeenvolgende asielverhalen geheel andere wendingen nemen en zowel in grote lijnen als op eenvoudige feiten, onverzoenbaar zijn. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de voorgehouden feiten berusten op werkelijke ervaringen. Verzoeker stelde tijdens zijn eerste asielaanvraag dat *“op 30 september 1999 kwamen er soldaten van de Hawi ons dorpen binnen en namen mannen mee, waaronder ook mijn broer M. H. A.. Ik was op dat moment niet thuis, ik was buiten bij vrienden. Ze hadden mannen nodig om voor hen te vechten tegen de Marexan.”* (gehoor DVZ eerste asielaanvraag 20 januari 2000, vraag 42), wat volkomen tegenstrijdig is aan zijn huidige verklaringen waar hij stelde dat *“in 1998”* zijn *“moeder werd doodgeschoten”* door *“ik denk Al-Shabaab”* waarop *“ik en mijn broer vluchtten weg”* (gehoor p. 10-11), waarbij deze tweelingbroer G. H. Y. noemt (gehoor p. 11). Ook aangaande zijn vlucht verklaarde verzoeker *“Op 15.10.1999 besloot ik samen met 8 vrienden om te vluchten. Ik ging naar Kenya met 2 vrienden. Daar verbleef ik tot 16.01.2000 in een leegstaand huis.”*, wat tegenstrijdig is aan zijn verklaringen met zijn broer te zijn gevlucht uit Mogadishu in augustus 1999 (gehoor p. 11 en p. 13). Verder stelde verzoeker 80.000 Keniaanse shilling te hebben betaald voor een vlucht naar België (gehoor DVZ eerste asielaanvraag 20 januari 2000, vraag 42), wat opnieuw tegenstrijdig is met zijn verklaringen dat hij 200 Keniaanse shilling heeft betaald, dat hij eind 1999 vertrokken is in Kenia en dat hij 3 à 4 weken per schip heeft gereisd (verklaring DVZ vragen 34 en 35, tevens gehoor p. 13). Opnieuw moet geconcludeerd worden dat verzoekers verklaringen dermate ongerijmd zijn dat deze bedrieglijk voorkomen.

3.5.5. De Raad stelt verder vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven flagrante onwetendheden, onwaarschijnlijkheden, vaagheden en ronduit foutieve en tegenstrijdige verklaringen inzake de geografische en socio-politieke aspecten van Mogadishu en Somalië alsmede inzake verzoekers eigen clan en het Somalische clansysteem in het algemeen, de kern van het relaas raken en pertinent zijn. Verzoeker spreekt geen Somali wat niet aannemelijk is indien hij gevlucht is met andere Somaliërs. Immers is niet aannemelijk dat verzoekers gezin een andere, voor hen onbekende taal aannamen toen ze in Kenia aankwamen en evenmin toont verzoeker aan hoe hij in Mogadishu kon wonen zonder het Somali te spreken. Verzoeker ondergraaft zijn eigen verklaringen.

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers Somalische nationaliteit en herkomst heeft besloten.

3.5.6. Verzoeker stelt tevens dat hij een traumatische gebeurtenis heeft meegemaakt, namelijk de moord op zijn vader en de gewelddadige moord op zijn moeder, en dit op zeer jonge leeftijd. Dit leidt ertoe dat verzoeker ernstig verward is en zich bepaalde feiten moeilijk kan herinneren.

Uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt geenszins dat verzoeker zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van zijn voorgehouden traumatische ervaringen. Hieruit blijkt eveneens dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde, dat verzoeker goed kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld die peilen naar dagelijkse situaties en omstandigheden die eenieder die afkomstig is van Mogadishu en daar heeft verbleven zou moeten kennen, *quod in casu non*. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen maakte hij, noch zijn raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Aldus is geenszins aangetoond dat verzoekers voorgehouden traumatische gebeurtenissen een impact gehad hebben op zijn verklaringen. Verzoekers verdere opmerkingen doen dan ook niet ter zake.

Daarenboven heeft verzoeker moedwillig getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door zich een valse identiteit aan te meten. Verzoeker legde eveneens jarenlang bewust leugenachtige verklaringen af voor het bekomen van verblijfsdocumenten (gehoor p. 3-4). Dit wijst erop dat verzoeker in staat is beredeneerd te

werk te gaan over een langere periode. Hieruit kan dan ook blijken dat verzoeker in staat moet zijn om zijn asielaanvraag naar behoren voor te brengen en objectief te ondersteunen.

3.5.7. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker onbekend is met alle fundamentele sociale, politieke, geografische en etnografische aspecten uit zijn eigen omgeving zodat bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Somalische nationaliteit of herkomst, noch aan zijn hierop gebaseerde asielmotieven. Verzoekers verdere overwegingen inzake zijn voorgehouden religie doen dan ook niet meer ter zake.

3.6. Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn huidige asielaanvraag eveneens op de DVZ niet te willen terugkeren omdat hij er onvoldoende medische hulp zal krijgen, er geen familie meer heeft en *“verder vind ik Somalië maar niets. Ik ken er niemand, kan er niets gaan doen. Daarom ben ik er ook vertrokken. Ik had er geen politieke problemen en liep er geen gevaar.”* (vragenlijst vragen 3.4 en 3.5), waarbij hij aldus ook zijn eigen vrees ontkent.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoonbaar maakt. Verzoeker toont niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.9. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK